

ler Udsigt til, at holde Folk og Fædreland frit og selvstændigt oppe, trods alle Storme rundt omkring os, thi, mine Herrer, det er en Naturlig Lov, at Forsvaret har store Hjælpebidler til at modstaae Angrebet, som dette mangler. Jeg har oftere for flere af mine ærede Venner i denne Forsamling beraabt mig paa et Exempel, som jeg her vil gjentage. Den største af alle Tiders Feltherrer, Napoleon I., stod i 1806 i Tydsland med imellem 3 og 400,000 Mand, men han, hvis Storhed netop udmærkede sig ved, at han altid vidste at bringe de størst mulige Antal Stridsmænd tilstede i det afgjørende Øieblik og paa den afgjørende Plads, kom dog i Februar 1807 i den Nødvendighed at maatte leve Slaget ved Eylau med nogle og 50,000 Mand af den umaadelige Stykke, der stod til hans Raadighed. Jeg anfører dette, fordi en af vore Ulykker hertilands er den, at selv Militaire ere saa tilbøjelige til at sige: hvad kan et lille Folk som vi udrette? Hvem af os har ikke hørt selv Militaire, der forøvrigt have stridt og blødt hæderligt for deres Fædreland, sige: Hvor er det muligt at føre Krig med to Stormagter? Hørte vi ikke sige i 1848 og 1850: Danmark staaer med sine 2 Millioner imod 40 Millioner Tydsere! Der er imidlertid ikke blot Overdrivelse, men Noget, som nærmer sig til stor Usandhed heri; thi hvor mange af deres Hundrede Tusinde kunne disse 40 Millioner eller — som man maaskee nu vilde udtrykke sig — disse 30 Millioner Nordtydsere, der have forenet sig til et Forbund, sende imod os? De ville efter Militaires Mening overmaade vanskeligt kunne sende endog saa eet Hundrede Tusinde imod os, og af dette ene Hundrede Tusinde vilde neppe mere end noget over Halvdelen kunne være istand til at møde os paa den Kampplads, vi fra Forsvarets Standpunkt maatte vælge. Naar vi holde fast paa, at vi kun ville forsvare os, udbjævner Ulygheden sig overmaade meget ved de moralske-materielle og personelle Hjælpebidler, som den Magt, der forsvare sig i sit eget Land, har til sin Raadighed. For de Herrer, som ikke have tænkt meget over denne Sag, der jo ligger noget fjernt for Lægmænd, tillader jeg mig at tilføie, at udmærkede, prøvede Militaire have sagt og maae altid sige, at der kan tages ganske andre og lempe-

ligere Hensyn ved Dannelsen af en Hær, som kun har til Opgave at stride i sit eget Land og for sit eget Lands Forsvar, fremfor ved Dannelsen af en Hær som Stormagternes, der mindre er beregnet paa eget Lands Forsvar end paa at føre Angrebskrige. Vore bedste, meest prøvede Militaire have — for at jeg skal bruge en Ytring af en af dem — sagt, at med en saadan Bataillon, hvorefter der kan være Tale saavel efter mit som efter Andres Forslag, vilde han villigt paa Tjen gaae imod en preussisk Bataillon, men han vilde paa ingen Maade vove sig til med nok saa mange Batailloner af den Slags at trænge ind i et fjendtligt Land, at trænge ind i Preussen for at føre en Angrebskrig der. Man maa tilgive mig, at jeg kommer med disse, som det kunde synes, noget uvæsentlige Bemærkninger; men det danske Folk er nødt til, ogsaa i dette Stykke, at tage Danmarks Skæbne i sin Haand, dersom Danmark virkelig skal føre et sikkert, et selvstændigt Liv, der bærer Udsigt og Forjættelse i sig for Fremtiden. Vi maae trænge ind i denne Sag, og vi maae stole paa, hvad vor egen Indsigt, hvad den sunde Mennekesforstand, der kan gaae langt ind i det Slags, ligesom i alle andre Sager, tilfiger. Jeg paastaaer derfor, at vi kunne bringe en saadan Forsvarsstyrke tilstede, at vi kunne møde selv en nordtydsk Tjende med Haab om og Udsigt til Frelse, og paa en saadan Maade, at vi, selv om ulykkelige Omstændigheder — daarlige Anførsel eller Sligt — maatte bringe os Nederlag, dog vilde falde med Ære, hvad Folket saavel som den Enkelte maa sætte uvurdeerlig Pris paa, fordi det giver den Stormagt, der bethder saa Meget i vor Tid — den europæiske Folkemening — Afgtelse, Deeltagelse og Interesse for os. — Det er, mine Herrer, ikke blot det finansielle Hensyn, man maae tage, naar man vil vurdere Krigsministerens Forslag; men da der dog gives en Grændse for, hvad der er menneskelig muligt, maae vi heller ikke opstille en Hær, der allerede ved sit Tal gjør et virkeligt Forsvar umuligt, og altsaa unyttigt bringer vore Brødre og Sønner Døden og Nederlaget. Vi maae slaae ind paa den Vej, som siden 1830 er bleven forberedt af den militaire Literatur, som prak-